

Ποιος γράφει τελικά, την ιστορία;

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ
ΔΙΧΑΣΟΥΝ.

ΜΠΟΡΟΥΝ ΟΜΩΣ ΚΑΙ ΝΑ ΕΝΩΣΟΥΝ.

Κάθε μέρα ερχόμαστε σε επαφή με δεκάδες ιστορίες. Τις διαβάζουμε σε ένα blog, τις ακούμε σε ένα podcast, τις βλέπουμε σε ένα βίντεο ή τις ανακαλύπτουμε μέσα από μια ανάρτηση.

Άλλες μας κάνουν να χαμογελάμε, άλλες μας προβληματίζουν και κάποιες επηρεάζουν τον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε τους ανθρώπους και τον κόσμο γύρω μας.

Όμως οι ιστορίες δεν είναι ποτέ ουδέτερες. Κάθε ιστορία μεταφέρει μια οπτική, μια εμπειρία και, πολλές φορές, έναν τρόπο να βλέπουμε την πραγματικότητα.

Μπορεί να χτίσει γέφυρες κατανόησης ή να ενισχύσει αποστάσεις και προκαταλήψεις ανάμεσα στους ανθρώπους.

Στον ψηφιακό κόσμο, οι πολωτικές αφηγήσεις διαδίδονται εύκολα γιατί συχνά βασίζονται σε απλές απαντήσεις για πολύπλοκα ζητήματα.

Παρουσιάζουν ολόκληρες ομάδες ανθρώπων μέσα από γενικεύσεις, καλλιεργούν φόβο απέναντι στη διαφορετικότητα και δημιουργούν την εντύπωση ότι υπάρχει μόνο μία σωστή οπτική.

Όταν τέτοιες αφηγήσεις μένουν χωρίς αμφισβήτηση, μπορούν να οδηγήσουν σε διακρίσεις, ρητορική μίσους, ρατσισμό, ξενοφοβία και αποκλεισμό ανθρώπων ή ακόμη και ολόκληρων κοινοτήτων. Όμως η πραγματική ζωή είναι πολύ πιο σύνθετη από έναν τίτλο ή μια ανάρτηση.

Κάθε άνθρωπος έχει τη δική του ιστορία, τις δικές του εμπειρίες και τη δική του φωνή. Αναρωτηθήκαμε ποτέ πόσες ιστορίες δεν φτάνουν ποτέ μέχρι εμάς; Όταν ακούμε ανθρώπους με διαφορετικές διαδρομές, πολιτισμούς ή απόψεις, δεν απειλούμαστε από τη διαφορετικότητα, μαθαίνουμε από αυτήν. Η συμπερίληψη δεν σημαίνει ότι όλοι είμαστε ίδιοι. Σημαίνει ότι όλοι αξίζουμε να ακουστούμε και να αντιμετωπιζόμαστε με σεβασμό και αξιοπρέπεια.

Εδώ ακριβώς βρίσκεται η δύναμη της ψηφιακής αφήγησης. Σήμερα δεν είμαστε μόνο θεατές ή καταναλωτές περιεχομένου, είμαστε και δημιουργοί. Τι ιστορία θέλουμε, λοιπόν, να αφηγηθούμε; Μέσα από ένα blog, ένα podcast, ένα βίντεο ή ακόμη και μια φωτογραφία μπορούμε να μοιραστούμε εμπειρίες, να δώσουμε χώρο σε ανθρώπους που συχνά δεν ακούγονται και να αφηγηθούμε ιστορίες που ενώνουν αντί να διχάζουν.

Κάθε φορά που επιλέγουμε να αφηγηθούμε μια ιστορία που προβάλλει τη συνεργασία αντί για τη σύγκρουση, την κατανόηση αντί για τα στερεότυπα και τον διάλογο αντί για τον αποκλεισμό, δημιουργούμε μια θετική εναλλακτική αφήγηση. Δείχνουμε ότι η διαφορετικότητα δεν αποτελεί απειλή αλλά μια ευκαιρία να γνωρίσουμε νέες εμπειρίες, να συνεργαστούμε και να μάθουμε ο ένας από τον άλλον. Έτσι, ο διάλογος γίνεται πιο ουσιαστικός και οι κοινωνίες μας πιο ανοιχτές και συμπεριληπτικές.

Η κριτική σκέψη είναι το πρώτο βήμα, τόσο για να δημιουργήσουμε όσο και για να αναγνωρίσουμε τέτοιες ιστορίες. Πριν μοιραστούμε μια πληροφορία ή διαμορφώσουμε άποψη, αξίζει να αναρωτηθούμε:

Ποια φωνή ακούγεται και ποια απουσιάζει;
Αναπαράγει αυτή η ιστορία ένα στερεότυπο ή
βοηθά να το καταρρίψουμε;
Δημιουργεί φόβο και διαίρεση ή ενθαρρύνει τον
διάλογο και την κατανόηση;
Συμβάλλει σε μια κοινωνία που βασίζεται στον
σεβασμό, την ισότητα και τη δημοκρατία;

Οι ιστορίες έχουν τη δύναμη να αλλάζουν τον τρόπο που βλέπουμε τον κόσμο. Δεν χρειάζεται να είναι μεγάλες ή εντυπωσιακές. Αρκεί να είναι αληθινές, να δίνουν χώρο σε διαφορετικές εμπειρίες και να μας θυμίζουν ότι πίσω από κάθε ταυτότητα υπάρχει ένας άνθρωπος.

Ίσως, τελικά, το σημαντικότερο δεν είναι ποια ιστορία θα γίνει viral. Είναι ποια ιστορία θα εμπνεύσει περισσότερη κατανόηση, περισσότερο διάλογο και περισσότερο σεβασμό. Γιατί κάθε φορά που επιλέγουμε να δημιουργούμε ιστορίες που ενώνουν αντί να διχάζουν, συμβάλλουμε σε μια πιο δημοκρατική, συμπεριληπτική και ανθρώπινη κοινωνία.

